

[Elmquist.]

taler, at vi alle havde Indtrykket af, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Virkeligheden kun gjorde det af Medlidenhed overfor det ærede Medlem. (*Christmas Møller*: Jo, deri tager De fejl). Tager jeg fejl? Naa, jeg troede det ikke, men det ærede Medlem udtaler nu, at jeg tager fejl; jeg troede ellers, der var Grund for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller til at vise en vis Medlidenhed overfor det ærede Medlem Hr. Pürschel, og jeg troede, han havde benyttet denne Lejlighed dertil. Jeg saa jo ogsaa, at det ærede Medlems Partifæller demonstrerede overfor den Svøbe, som det ærede Medlem svang over Medlemmernes Hoved, ved ganske at være borte fra Salen, medens det ærede Medlem talte, og det var der naturligvis ikke noget at sige til — ja, jeg tror nok, det ærede Medlem Hr. Fraenkel sad og gryntede lidt hernede, men det var ogsaa det eneste Medlem, der var til Stede...

Første Næstformand (*Pinstrup*): Det var ikke noget heldigt Udtryk.

Elmquist: Jeg bøjer mig ganske for den højtærede Formands Afgørelse. — Det ærede Medlem var stærkt utilfreds med, hvad Aanden i det andet Ting har udrettet, medens det ærede Medlems Aand har maattet virke i Genève. Ja, det er selvfølgelig ogsaa uhyre beklageligt, det bekender jeg, at vi har maattet undvære det ærede Medlem under de Forhandlinger, der har fundet Sted i Foraaret; men naar nu det ærede Medlems Aand ikke har kunnet undværes i Genève, saa er der ikke noget at gøre derved, saa maa vi jo tage Skade for Hjemgæld herhjemme. Til Gen-gæld maa vi trøste os med — og det haaber jeg, det ærede Medlem vil give os Ret til, selv om det ærede Medlem for et Øjeblik skal lægge sin velbekendte Beskedenhed til Side —, at det ærede Medlems Aand forhaabentlig har sat dybe Spor nede i Genève, selv om Verdenspressen endnu ikke har ladet os noget vide derom, men vi maa naturligvis paa dette Omraade have nogen Taalmodighed.

Jeg er klar over, at det ærede Medlem herefter, næste Gang han faar Ordet, vil forbigaa mig i isnende Tavshed eller ogsaa med et aandeligt Boksestød vil strække mig til Jorden. Jeg vil straks sige, at jeg giver det ærede Medlem frit Lejde. Jeg agter ikke at svare ham paa, hvad han nu vil traktere mig med.

Jeg takker den højtærede Minister

for Understregningen af, hvad der er ment med Ordet „uegnet“ i Lovparagraffen angaaende Landsretssagføreres Adgang til at møde i egne Sager. Jeg har været lidt betænkelig ved, at Højesteret skulde have denne Beføjelse, fordi jeg kunde tænke mig, at Sagførere, der mødte i egne Sager, vilde være noget hemmede i deres Bevægelsesfrihed, naar de kunde risikere efter Proceduren at faa stukket en Seddel ud, hvorpaa der stod: Deres Nærværelse ønskes ikke oftere. Jeg er imidlertid tilfreds med Ministerens Fortolkning af Bestemmelsen; naar den fortolkes paa denne Maade, tror jeg heller ikke, den indeholder nogen Fare, og jeg er sikker paa, at Højesteret vil anvende den i Overensstemmelse med den Aand, hvori den er givet.

Endnu skal jeg blot gøre et Par Bemærkninger vedrørende Spørgsmaalet om Barnemord og Nævninger. Jeg skal om dette Spørgsmaal sige, at mit Partis Standpunkt har været det — og dette Standpunkt falder egentlig noget sammen med den højtærede Justitsministers —, at vi finder, at Nævningernes Behandling af disse Sager har været i høj Grad uheldig. Vi har derfor ønsket at faa disse Sager lagt ind under Domsmandsbehandling. Naar vi imidlertid ikke faar indført Doms-mænd, var det, som jeg sagde før, den naturlige Konsekvens, at man maatte lade disse Sager forblive under Nævningerne, hvis man da ikke støtter det Standpunkt, at man skal gaa helt til den anden Yderlighed, nemlig helt at borttage disse Sager fra Lægmands Behandling, og dette Ønske har jeg ikke.

Jeg tror, at uanset den megen Kritik, der har været — og jeg mener med Rette — af Nævningernes Behandling af Barnemords- og Fosterfordrivelsessager, vilde det være urigtigt, om man nu brutalt tog Sagerne helt bort fra Lægmandsbehandling og lagde dem helt ind under juridiske Dommere. Jeg tror, det vilde ophidse til en Modstand ude i Befolkningen, som det vilde være urigtigt at fremkalde, og jeg mener ogsaa, det vilde være noget uretfærdigt helt at fratage Lægmand enhver Indflydelse paa disse Spørgsmaals Afgørelse, naar vi kun har prøvet Lægmands Deltagelse deri i ca. ti Aar.

Jeg maa derfor mene, det er en fuldstændig naturlig Konsekvens, at naar vi ikke kan faa Domsmand indført, under hvis Behandling vi havde ønsket Sagerne henlagt, maa vi bevare disse Sager under Nævningerne. Jeg mener ogsaa, det er saa meget mindre farligt, som vi nu i Rets-